

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ КОННИК!

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

„Конник!“ беше вторият ми публикуван разказ. Също както предишния (няколко седмици, след като го предадох), той беше откупен от една дама, с която се срещнах само веднъж — Сели Голдсмит, очарователна личност, чийто вкус аз признах за безупречен. Тя беше откупила в началото на тяхната кариера разкази от мнозина сега известни писатели — Урсула Легуин, Пиърс Антъни, Томас Диш. „Невероятни истории“ и „Фантастични приключения“ разцъфнаха есенно през онези последни дни на „Зиф-Дейвис“.

Този разказ ми хрумна, докато пътувах на юг по шосе No 71 в Охайо. Подказа ми го едно струпване на буреносни облаци, подобни на група конници.

Когато той беше гръм над хълмовете, селяните лежаха зад спуснатите кепенци и сънуваха жътва. Когато беше стоманена лавина, говедата започваха да мучат — жално, плътно, — а децата крещяха в съня си.

Той беше земетресение от копита, бронята му — тъмна покривка от сребърни монети, откраднати от нощното небе, когато селяните се събуждаха и в главите им се рееха откъслеци от странни сънища. Те се втурваха към прозорците, бутяха кепенците и широко ги разтваряха.

Той навлизаше в тесните улички и никой не виждаше очите му зад забралото.

Когато спираше, и времето спираше. И никъде нищичко не помръдваше.

Не бяха нито заспали, нито се бяха събудили напълно от последните си странни сънища — за звезди, за кръв...

Вратите скърцаха на ремъците си. Фитилите на маслените лампи трепераха, пулсираха, после се успокояваха и започваха да сияят равномерно.

Кметът беше облечен с нощница и торбеста шапка с пискюли. Държеше лампата в опасна близост със снежнобелите си бакенбарди. Отблясъкът ѝ се въртеше в дясното му око.

Странникът не слезе от коня си. Застана пред вратата. Държеше в ръката си непознат инструмент.

— Кой си ти, че идваш в този час?

— Аз идвам, когато си поискам — искам някой да ми посочи път, търся онези, които бяха с мене...

Кметът погледна животното, което онзи яздеше — по-бяло и от неговата брада, по-бяло и от сняг, от перо...

— Що за животно е това?

— Това е кон. Той е вятърът, той е постоянният рев на прибоя, който руши скалите...

— Какво носиш?

— Меч. Той яде плът и пие кръв. Той освобождава душите и разсича телата. Къде са спътниците ми?

— Тези твои железни дрехи, тази маска...?

— Броня и прикритие, стомана и анонимност — закрила! Къде са спътниците ми?

— Кого търсиш и откъде идваш?

— Идвам от неznайни далечини, минах през мъглярини — водовъртежи в звездните реки. Търся други като мене, които идват насам. Тук трябва да се срещнем.

— Никога не съм виждал друг като тебе, но има много села на този свят. Зад онези хълмове има друго село — той махна към далечината, — ала два дни път е дотам.

— Благодаря ти, човече. Скоро ще стигна там.

Конят се дръпна назад и изцвили — ужасен звук. Гореща вълна, по-гореща от лампата, обгърна кмета. Внезапен вихрен полъх огъна златните стръкове трева, останали нестъпкани.

В далечината по склоновете на хълмовете се търколи гръм. Конникът беше изчезнал, ала по вятъра се носеха последните му думи:

— Погледнете тази нощ небето!

В другото село вече бяха запалили светлините — ято събудени светулки, — когато копитата и стоманата замлъкнаха пред вратата на най-голямата къща.

Изад прозорците занадничаха глави и любопитни очи се впериха в гиганта на белия кон.

Тукашният кмет — кльоцав като пръта, на който се подпираше, — издуха носа си и вдигна фенера.

— Кой си ти?

— Твърде много време вече изгубих, за да отговарям на въпроси! Минавали ли са оттук други такива като мене?

— Да, минаха. Казаха, че ще те чакат на върха на най-високия хълм, ей над онази равнина — и той махна към полегатия склон, който се спускаше надолу — цели километри ниви — и рязко спираше в основата на огромна черна скала. Тя се издигаше като вкаменена ръка без длан, протегната кой знае накъде.

— Двама бяха — рече кметът. — Единият носеше някакви странни неща — като тебе. А другият... — той сви рамене — каза: „Гледайте към небесата и точете косите си. Ще има знамение, чудо, зов — тази нощ небето ще се срути.“

Конникът вече се беше превърнал в смътен образ, замъглен от искрите, които излитаха под копитата на коня му.

Щом изкачи най-високия хълм над равнината, той дръпна юздите и се обърна към ездата на черен кон.

— Къде е той? — попита.

— Още не е пристигнал.

Конникът се загледа в небето. Една звезда падна.

— Ще закъснее.

— Той никога не закъснява.

Падащата звезда не угасна. Започна да се разраства — стана колкото чиния, колкото къща и увисна във въздуха, издишвайки душите на слънца. Спусна се към равнината.

Голяма зелена светкавица пресече безлунното небе и ездачът на бледозеления кон с безшумните копита спря край тях.

— Навреме идваш.

— Винаги идвам навреме! — засмя се той — звук на коса, под която лягат житни класове.

Корабът от Земята се приземи в равнината. Селяните го гледаха в полуда.

Кого ли, какво ли беше довел тук? Защо ли трябваше да точат косите си?

Четиримата конници чакаха на хълма.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.